

האורח האיום

אלטאי (דרום סיביר)

התחש צד בלילה. וכשראה שקצה
השמיים האיר מיהר למאורה שלו,
טרם זריחת השמש. הוא לא רוצה
להראות את עצמו לבני האדם,
לברוח מכלבים, לרעוד בין
העשבים, במקומות חשוכים.
הוא ניגש למאורה שלו.
"ברררק, ברררק" שמע רעש
מוזר, לא מובן.

"מה זה?"

התחש כבר לא רצה לישון. פרוותו
הסתמרה והלב כמעט והפסיק
לדפוק.

"עוד אף פעם לא שמעתי רעש כזה
- 'בררק.. בררק..' מוטב שאלך
ואקרא לחיות חזקות, אספר לדוב
המנהל."

"לך, לך! למה תחכה?"
ובעצמם קפלו את הזנבות מפחד.
התחש פחד להיכנס למאורה דרך
הכניסה הראשית. התחיל לחפור
מהצד. קשה לחפור אדמה מלאת
אבנים, לשבור ציפורניים. חבל
לקלקל את המאורה של עצמו! אך
בסוף הוא חדר לחדר השינה
הגבוה, לאזוב הרך שלו. ורואה שם
משהו לבן:
"ברררק, ברררק.."
שם, עם רגליים מוצלבות על החזה,
נוחר בקול רם ארנב לבן.

והתחש הלך לכל החיות החזקות
שבארץ אלטאי וקרא:
"אוי! אצלי במאורה יושב אורח
איום! מי יעז לעזור לי?"
התאספו החיות, הצמידו את
אוזניהן לאדמה. ואמנם, האדמה
רועדת מהרעש.
"ברררק, ברררק"
לכל החיות סמרה הפרוה.
"נו, תחש" אמר הדוב "זה ביתך, לך
אתה הראשון."
התחש הביט סביב: כל החיות
החזקות אומרים לו:

החיות לא יכלו להתאפק מצחוק.
התגלגלו ממש על הארץ.
"ארנב! הנה ארנב! תחש פחד
מארנב!"
"איפה תגבור על הבושה שלך?"
"ובאמת" חושב התחש "למה
התחלתי לצעוק על כל ארץ
אלטאי?"
הוא התרגז ובעט בארנב:
"לך מכאן! מי הזמין אתך הנה?"
הארנב התעורר: מסביב זאבים,
שועלים, גרגרנים, חתול בר, דוב
המנהל בעצמו. עיניו של הארנב

"הו תחש, הוא קישט לך את הראש
והלחי! כמה יפה נעשית אתה
עכשיו!"
התחש ליטף את פניו ושערות
לבנות הופיעו על ציפורניו.
וכשהתחש ראה זאת, הלך להתלונן
אצל הדוב.
"אני משתחוה לך עד האדמה, סבא
דוב המנהל! לא הייתי בבית, לא
הזמנתי אורחים. שמעתי נחירה
ונבהלתי. הרבה חיות הטרדתי!
בעצמי הרסתי את הבית שלי.
ותראה עכשיו - הראש והלחיים

נעשו עגולות. הוא רועד כמו ערבה
מעל הנחל. לא יכול לומר מילה.
"נו, יהיה מה שיהיה!"
נדבק המסכן לאדמה וקפץ לתחש
על הראש. ומהראש כמו מתל עוד
דילוג וישר לתוך השיחים. מהבטן
הלבנה של הארנב הלבין ראשו של
התחש. מהרגליים האחוריות שלו
נשארו פסים לבנים על לחיים של
התחש.
החיות צחקו עוד יותר.
"למה הם שמחים כל כך?" לא יכול
להבין התחש.

הלבינו. והאשם ברח בלי לשים לב.
תשפוט את הדבר בעצמך."
הדוב הסתכל על התחש. התרחק
קצת, הסתכל בשנית ואז נתן
צעקה:
"ואתה עוד מתלונן? הראש שלך
היה שחור כמו אדמה ועכשיו בצבע
הלבן שלך אפילו האנשים יקנאו.

חבל רק שאני לא עמדתי שם
במקום ושלא את פניי הלבין
הארנב. זה חבל! באמת חבל, חבל
מאוד!"
והדוב נאנח קשות והלך למאורה
החמה, היבשה שלו.
והתחש נשאר כך, עם הכתם הלבן
על הראש ועל הלחיים. אומרים
שהתרגל לסימנים האלה, ואפילו
לעתים מתגאה בהם:
"הנה איך הארנב קישט אותי!
עכשיו אנחנו אתו חברים טובים
לעולם ועד."